

דפי עיון

"לייהודים היתה אורה" אמר רבי יהודה:
אורה - זו תורה.
ובכן הוא אומר:
"כי נר מצוה ותורה אור" [מגילה ט' ז']

לזכרה של: אורה מושקוביץ ע"ה
משוואות- יצחק

במפרשים

וילע"י מ.מושקוביץ * משוואות- יצחק 79858 ד.ב. שדה-갓 * טל': 08-8616173 * פקס: 08-8616174

שנת תשע"ג

פרשת אהרי מות

א. ר' אנשלמה האשתורסקי דיזיד

פרק טז' פסוק ד': אהשוב כי מה שהיה כהן נдол טובל חטש טבילות ועשרה קדושים, וזה בשנותו והחליפו לבנרי והב' ולבדני לבן והוא ראי שהחיה הטעלה מבנרי והב' לבנרי לבן לרבר, שהיתה לעכורת היום ולא הייתה ראוי בהחליפו מבנרי לבן לבנרי והב', הכוונה?) בזה לחייב כי כמו שהחלה השכלי מכון בעצמו בן מה שתווה על העניינים הנוגאים והוא העברות הנעשה בכל יום אשר הם מושות בכללות לעניינים הנוגאים על הרוב. וקצתם בעניינים השכליים הוא דבר מכון בעצמו וצורך האדם ותכליתו קצתם שהחלה השכלי מכון לעצמו והוא הצללית גנומו אשר זה הוא המכבד מורה עליו במה שהיה בנרי לבן נכנים. ובעבור כי החמשה וחסימם הם התחלה לעניינים השכליים נס כן הוא חמיש טבילות. ובעבור כי קוטב התורה הסובב על עשרה³) סונים ומפני השלטתו הקדושה היו עשרה קירושין. אמונה מהعشירה שتن חמישי) הדברים הראשונות סוכבות בעניינים השכליים לפיקח היו חמיש טבילות לרבר. והוא שאזיל⁴ יכול מעשין יהיו לשם שמים ("אבות פרק כי שנייה ייב") שהוחair שככל פעולותיו תהיינה לבוננה השנה העניות השכליים. ובעבור כי האדם בתחלת יצירתו קרוב לחטש שני כלו חטרי היהת טבילות ראשונה בחול, ועוד שניין ראי לו שיכנס בקדש עד שטבול:

ה' פה!

1. פלערני אהפה הסכך לך אמתה לך אמתה לך?
2. איך פלערני אסקיך את החfineך לך? הילך לך? והילך פלערני אתה כי?
3. אתה: "התכנית הפלאי" ... ופה לא אתה?
4. שתי סיקות אויה פלערני לך כך שטבילה הילאה מוקם, התוכן פלאוון והטאפיקן?

* * *

(ט) והקריב וגוי אשר עליה עליון הגורל לה, ועשה חטא. "עליה" מציין את עליית הגורל מתוך הקלפי. רק הגורל שעלה מתוך הקלפי — ולא אמר הכהן — קובע את השער לחטא. עליון לנוהג דין חטא באותו שעיר, שעלה עליון הגורל לה: "הגורל עשו חטא ואין השם עשו חטא" (יומא מ ע"ב).

(י) וזה עיר וגוי לעוזול יעד-חי וגוי, בן זוגו, שעלה עליון הגורל לה, הולך למות בקרבן; אך בעצם מותו בקרבן הרי הוא מתקבל במקדש ה' וזכה להוויה נעה וחדשה. בנגד זה מי שעלה עליון הגורל לעוזול, עומד ח' בל' פגע בפתח המקדש, לכפר עליו:

ב. דש"ד דיזיד

פרק טז' פסוקים ט' י'

שם ייאמר על ראשו
הויזדי שעם הסמיכה — על כל עוננות בני ישראל
ועל כל פשיעיהם לכל חטאיהם (עי' להלן פסוק כא);
לשלה אתו: בן זוגו בא בשער המקדש רק
במחירות מותו בקרבן; ואילו הוא לא יעבור את סף
המקדש; הוא יעמוד بلا פגע; אך יורחך — לא
רק מסביבות המקדש — אלא מכל תחומי המושב,
וישתלה המדברה.

פרק יט

1. אָתָּה מִיְצָאָתْ בְּכֶלֶבֶן קַפְאֵלִי אֶת פָּסָקָה?
2. אִיךְ פְּכַרְעֹנִי אָסְקֵיכְיָת הַתְּהִקְמָהָה כִּי בְּמִזְמָקָת אֵין הַאֲקָצָה?
3. אֵין מִזְמָתָנוּ יְתַהַר מִזְמָקָה?

* * *

ג. ביאור יש"ד.

פרק יה' פסוקים ב/ג/ד:

יח (ב) אני ה' אלחיכם. שנזר עליכם מה החקיקים כהלה, ועליכם לקדול
כי רובי כנuries מקי' עלין טס, אין לדעת סודם, והין נתקם
טעמם: (ג) במעשה ארץ מצרים. ה' חסר בכתוב כל מה שעשו אנשי
מלiris וככון, סביר נטהו נסיס וכנוע נתייס ונטעו גנות וכו', אבל אלה
ליין מעשה מלiris וככון ביהודה, היה מעשה כל צי הדר, וככונו נטה
לטסור מעשייכם מקולקלים כי היו אנשי מלiris וככון צמלילית סבאתה
ועותיס רעות גדולות יותר מאשר מטה למומות: ובחתקתייהם. דבirs שמקנקו
מדור דור גנאליס לך יעדלו למלiris, והקי' גאנטפט צמדיליה, הנטס
למי תלכו בחקות כלנו מפיilo נטכס נטמייס, כנון מה מקוקו לאס זאמטהפלן
לטקון ינדט נגד הידוס לו יירוק, לו עטוי נטמוונה יונעה, למ תחנקן לאס
כחוק הזה נטמייס: (ד) את משפטמי תעשו. כל מטפטט נמי על יוזות
קדושות, ויס מטפטיס נכל מדינה, האיג יסודות הסמספט מקולקלים, הולס
מטפטי הפס יסודtan דרכו פלדך, ועל פינן הנסי מטפטוי, لكن לירכים
חמס לנשות מאנטפנוי, כי מה זאמטמיzioni Hai כל דריך, כן חנטז:

פרק יט

1. אִיךְ פְּכַרְעֹנִי אֶפְנִין אֶת פָּסָקָה?
2. אָתָּה קָהָה בְּנִי קַפְאֵלִי אֶת פָּסָקָה?
3. קַפְאֵלִי אֶת פָּסָקָה? אָסְקֵיכְיָת הַתְּהִקְמָה כִּי בְּזַיִת חָקִין חָקִין תְּהִקְמָה,
תְּהִקְמָה כִּי הַסְּפִינָה?

* * *

ד. אור הדינים :

פרק יה' פסוק ד:

הָאָדָם וְגֽוֹי. במשפט שבט ב"ק וזה לשונם
(ב"ק ל"ה. ע"ג.) אמר רבי ירמיה מגני
שאפהלו גוי וועסוק בתורה שהוא בכהן גדול
דכתיב אשר יעשה אותך הָאָדָם וְגֽוֹי כהנים
לוויים ישראליים לא נאמר אלא הָאָדָם ע"כ.
פרוש לצד שְׁהַקְשָׁה לרבי ירמיה יתור הָאָדָם,
עוד הַקְשָׁה לו לא פה דבר הכתוב בלאזון נסתר
שְׁהַקְשָׁה לו לומר אשר תעשו אותך כדרך
שהתחילה לדבר ושמרתם וגוי לנצח, ומפה זהה
דרש שְׁנַחֲפֹן למי שלא היה שם באותו מצב
שאיינו לא כהן ולא לוי ולא ישראלי וממי זהה קני
אומר זה גוי. והתועפות ז"ל הַקְשָׁה מִבְּרִיתָה
(ב"מ ק"ד) שְׁדָרֵשׁ ר"ש פְּסִיק (ייחזקאל ל"ד) אָדָם
אָפָם קְרוּיִם אָדָם וְכֹוּי.

אחרי מות

ואמרו שיש לחלק בין
אדם להאדם ע"כ. וכמו כן רأיתי בספר הגר
(ח"א כ"ה) שחלוקת זה אמתி מצד עצמו, והוא
דבר (שבענין) [שבענין] פליי בידוע ליוציא חן
שחוובן המעלה הוא של אדם ולא של האדם
ביה מוסיף גורע. ואולי כי בשועסק הגוי בתורה
גם עלייו יהיה כתר זה לקראות אדם, וכי זה
אות ה"א שבאהם הוא רבוי הגוי שגס הוא
יקרא אדם בשועסק בתורה, ואין אותן אות ה"א
באן מעקר השם ורבן:

מ/פ/ק/e

1. פכערני נסנא לאנא פלאנא ומלאן קיך מה אסתהן אם אקלאות אקלאות, את הקאיות אם

הפטיכו?

2. קיך גלען הפסוק כאן אס"א ג'?

3. פכערני אונסח חילך קימן "קאנ" קאנ "האנ", אה? ?

4. קיך: "כל האיסוי - פאלץ" כה? ?

5. קאנס אונס אונס פכערני אונס כת "וילוי", אה?

* * *

ה. המחר"ל מפליג עם פירוש דבר זלצט.

פרק י"ח, פסוק ב"ח: "ולא תקיא הארץ אתכם בטמאם אותה כאשר קאה את הגוי אשר
לפניכם"

(ויקרא י"ח כ"ה)

אחת הסיבות לחזרה בתשובה שבדורנו

ארץ ישראל בגל קדושתה אינה סובלות חטא. וכאשר העם היושב עליה חוטא, היא
מקיאה אותו ופולטה אותו מתוכה.
וכך גם עם ישראל, העם דומה לארץ. גם העם הוא עם קדוש ולכך אינו סובל את
החטא. זו אחת הסיבות שדורנו מתחילה לחוש יותר ויוטר את המזפון הרוחני, את
המזפון היהודי שבתוכו ואיינו יכול להמשיך להשלים עם דרך החטא והמתירנות.
וכך, בסוגנו הקצר והתמצית, כותב המהר"ל:

כמו שהארץ הקדשה-מצד קדושתה-אינה סובלות החטא,
כמו שאמר "ולא תקיא הארץ אתכם" (כאשר) תטמאו ח"ז
(את) הארץ, כך ישראל מצד קדושתם (-בגלל קדרותם)
אינו מסוגלים אל החטאיהם. ודומה (הדבר) למי שבעצמו
(-בעצמותו) יפה ותוור שם נתכלך בטיט חזיר מיד
לטהרו לפיה שבעצמו (-בעצמותו) הוא טהור.

(גבירות ה' ע' מ"ו)

נשים נא לב: עם ישראל בעצמותו, טהור הוא ויפה. הלכוך הוא לכלוך חיצוני אשר
בקלות יחסית ניתן להסירו עד אשר יראה היפני הרוחני הפנימי המקודש שלנו,
קבל עם וועלם.

מ/פ/ק/e

1. את הקאיות הצעאות גען פכערני אונס אונס ג' מה?

2. קאנ אם יאלץ גואנט גאנט יאלץ?

3. פכערני אונס אונס גאנט אונס גאנט זאנט זאנט, התאכט גאנט?

4. את הצעאות גאנט הצעאות והעאות גאנט גאנט?

* * *